

POST VITAM GLORIA

Tolnai Ottónak, újra Gál Lászlóra gondolva

„de elárultál mihály
de meghaltál”

Gál László

S távozunk majd innen, igen, dolgunkvégetlenül.
Szó velünk szikárul, s tán a fegyelem is,
Hulló hajunkkal a tiltakozás, káromlás, szitok,
S az élet is — tudjuk már — a kimondhatatlan.
Mi marad utánunk? Utódok? Költemény? — talán.
A szó ürügyei inkább, a nagyon hosszú csönd;
Jelentése mögül kileső csonka mondat, szintagmák,
A jellemzőek: post poetam véletlen teljesség.
Meg vállból tüzelő nagy-nagy költemények. Azok?
S hogy már csak botorkáltunk az idióma romjain,
Botorkáló költők! Kecsenyáj a görög ég alatt.
Meg az is: turkáltunk magunkban: post vitam gloria.
Mert egyre tovább gázolva, egyre tagolatlanabban,
Látni kellett: valaki integet amott a révnél,
Fölmutatván tékozló, morzsaként elszórt éveket,
S úristen! — mi mindent bennük: a corpus delictiket!
A vállból tüzelő verseket, imákat, hősoket, énekszót,
Eperfát, undorító zenét, lányokat, ölelést, mindent,
S a mulandóságot is: homokban árva sörösuveget,
Csészealjat, cserepet — kavicsá visszalényegülve! —
Vagy visszalényegülve földdé, szavakká, emlékké,
S folytatódva egy névben, kettőben, abban se,
Már csak köddé az idióma távoli Hisszárlik-dombján!
Egyre kitartóbban idézgetünk már, mert a kő, a szó
Nem enged: a véső visszapattan, Napban tűnő szikra,

S a szél is hirtelen elnyeli a kovaszagot!
Kemény a szív, ölelésben szándék terhe lapul,
Cserepes a nyíló száj, kérges a tollpuha vers,
Mint útszéli parasztbocskor, szeméten csorba vasfazék.
Milyen is hát ez az élet? Melyik? — kérdezhetnéd.
Miért van ott újabb verseinkben minduntalan,
Mit akar tagolatlan szavakban, szavak kíséretében,
Mért áll ki — koronatüskeként — minden kötőszóbból is?
Tán Domi is eszünkbe juttatta — a habverő nyele —,
Meg akik elmentek, mondjuk: Berzsenyi, zúgó patakjával,
Meg az egyre sokasodó kimondatlan szavak, énekek;
Meg akiknek egy köszönéssel maradtunk adósak:
Versek, ősök, utódok, akik éltek vagy élnek még,
Akiknek nem mondtunk el mindent. Tán nem is akartuk?
De miféle éjféli zeneszó ez itt hársfalombban?
Micsoda muzsika ez itt az elgyötört lemezeken?
Hol vagytok költők, hol zászlótok, fegyveretek?
Mi pedig csak kotorászunk, kotorászunk magunkban,
S közben elmúlik az élet — ahogy írtad volt legutóbb.

JUNG Károly